

04-06-24

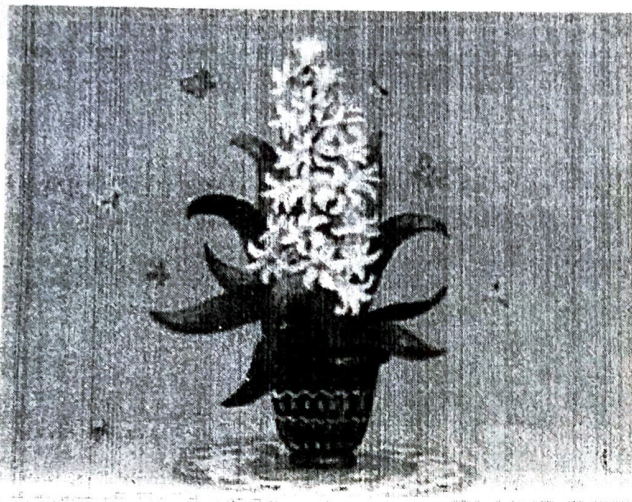
6 клас

1. Мова — нашесамий твір
у Великдень у моїх
розумі

2. Літ-ра: 1. Г. Харкевич
у "Лесова квітка" — прочитай
і влітай розповідь.

2. пісня у "Річка мовчав мовчав"
— вивчай н. слова.

Ніна Наркевич. Великодне оповідання "Лесина квітка"

У Лесі на вікні є гарний вазончик. Ще взимку мати купила в місті квіткові цибульки й дала Лесі.

— Посади їх у вазончик і добре доглядай: підливай щодня, щоб земля була вогка, а як з'являться листочки, то тримай вазончик на світлі. От і матимеш до Великодня гарні гіацинти, — сказала мама.

Леся послухала маму. Посадила квіткові цибульки у гарний вазончик й пильно їх підливала. Через деякий час із землі виткнулись гарні зелені листочки, а незабаром вигналась товстенька міцна стеблинка, на якій визначились цілими рядками пуп'янки.

З кожним днем вони все більшали, і Леся ніяк не могла дочекатися, коли вони розкриються. Вона дуже хотіла, щоб до Великодніх свят квіточки розквітли. Тоді можна буде їх поставити на Великодній стіл із свяченим.

Леся дуже любить радісне свято — Великдень. Вона завжди допомагає мамі нести до церкви невеличкий кошочок із паскою, крашанками, сиром та пахучою ковбасою.

Навколо церкви так гарно бути в колі, де кожний стоїть зі своїм кошочком або мискою, коло якої весело блимає свічечка. А коли скінчиться відправа й Леся повертається додому, то завжди вона з

мамою прибирає Великодній стіл...

А цього року на Великодньому столі буде стояти Лесина квітка. Тільки чому вона ще й досі не розкривається? Лесі не терпиться. Вона вже, може, в десятий раз підбігає до вікна и знову приглядається до пуп'янків.

«А що, якби їх трошки відкрити?» — подумала Леся й вже простягла руку до рослини, як почула ззаду за собою бабусин голос:

— Не руш пуп'янків, поки самі не розкриються.

— Бабусю, я хотіла, щоб квітка розцвіла до Великодня, — відказала Леся.

— То ти краще помолися, то й розцвіте твоя квіточка, а будеш пуп'янки руками розкривати, то зів'януть і повідпадають.

Леся послухала й більше не торкалася квітки.

На Великдень вона пішла з татом і мамою до церкви. Там було гарно. Врочисто співав хор, скрізь горіли свічки. Священик у білій, блискучій ризі виходив до людей та вітав їх: «Христос воскрес», — а на дзвіниці гули дзвони великі та маленькі.

Леся молилася, слухала співи, але думка про квіточку не покидала її.

«Чи розцвіла квітка чи ні?» — все думала вона.

Коли всі повернулися додому, Леся відразу підбігла до вікна, де стояв вазончик. А там...

Леся не вірила своїм очам... там красувалася замість непоказних зелених пуп'янків чудова пахуча китиця білосніжних дзвоників гіацинта.

— Розцвіла, розцвіла! — застрибала на radoщах Леся. Вона вже взяла вазончик до рук, щоб віднести його до вітальні та поставити на давно підготовлене місце, як до кімнати вбіг її старший брат Юрко.

— Ти знаєш, Лесю, що трапилось? Гриць упав на сходах та так пошкодив собі ногу, що його відвезли до лікарні. Бідний Гриць, сумний буде в нього Великдень! Леся знала Гриця. Це — товариш Юрка, що живе недалеко від них. А Юрко далі казав:— Бідний Гриць! Я віднесу йому свою найкращу писанку та ще книжечку, яку дідо

мені подарував. Хай читає!

— А я? — Леся задумалась. — Що ж я понесу Грицеві?
І пригадала Леся, що має гарну квітку. Цю квітку вона віднесе до лікарні й поставить на столику коло його ліжка. Великодній стіл і без з неї буде гарний.

Леся нахилилася до квіточки, поцілувала її ніжні пелюстки й тихенько сказала:

— Бувай здорова, квітонько! Підеш тепер до хворого Гриця.

І видалося Лесі, що хтось шепнув їй із самої середини найбільшого дзвіночка гіацинта:

— Добре, люба дівчинко. Живи щасливо!

І коли наступного дня Лесині подружки запитали, де подівся її гіацинт, то Леся розповіла їм, чому цього року її Великодній стіл зостався без квітки.

Але в душі Лесі смутку не було. Здавалося, що все навколо ще більше радіє в цей ясний весняний, погожий день Великодніх свят!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Рідна мати моя, ти ночей не доспала,
Ти водила мене у поля край села,
І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя дала.
І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя, на долю дала.

Хай на ньому цвіте росяниста доріжка,
І зелені луги, й солов'їні гаї,
І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші твої.
І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші, блакитні твої.

Я візьму той рушник, простелю, наче долю,
В тихім шелесті трав, в щебетанні дібров.
І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, і вірна любов.
І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, й твоя материнська любов.